

[Erik Appel.]

sultater. Nu genoplives slagordet, og vi giver os ind under det i fuldt mål, af frygt og i forventning om en sikkerhed, som ingen stormagt dog kan give os og heller ikke vil give os. Vi giver os ind i det store spil mellem verdensmagterne.

Trods dette bebrejder jeg dog mindre de små folk, at de giver sig ind under de stores vinger, end jeg bebrejder de store stater, at de drager de små ind under deres vinger, skønt de hverken har spændvidde eller varme nok.

Traktaten indeholder i sine 14 paragraffer skønne ord, smukke sprogblomster. Vi har kun alt for ofte set sådanne blomster visne fra morgen til aften, fra den ene dag til den anden. Traktaten giver rum for en vis frihed for den enkelte stat under en begyndende konflikt, men den åbner også udsigt til en frygtelig tvang.

Jeg må stemme imod det forelagte forslag til bemyndigelse. Jeg må beklage, at det, der nu er ved at fuldbyrdes, bliver gennemført så hurtigt, at det danske folk ikke får tid til overvejelse, således at den med rette som skæbnetung afgørelse om talte sag i det mindste fik ro til at sætte sig i sindene, uanset om man påkaldte folkets medvirken eller ej.

Funck Jensen: Siden den udenrigspolitiske debat i februar er der intet sket, som har kunnet ændre mit syn på militæralliancer; jeg mener stadig, at Danmark bør afholde sig fra at indgå i nogen magtgruppe, og jeg kan derfor ikke tilslutte mig den foreslåede nordatlantiske traktat.

At tilslutte sig denne traktat er at give udtryk for en tro på magtpolitik og våbenmagt, som aldrig i historien har bekræftet sig som noget, der bragte varig fred, held, lykke og fremgang for menneskene. Der findes ikke nogen underbygget begrundelse for den formodning, som den højtærede udenrigsminister gav udtryk for i sin forelæggelsestale i går, at verdenskrigene 1914—18 og 1939—45 kunne have været undgået, hvis Tyskland på forhånd havde vidst, at Amerika på et senere tidspunkt under disse krige ville indtræde blandt Tysklands krigsmodstandere. Den, der udtaler sig sådan, den, der tror, at en magtdemonstration i tide overfor en aggressivt ledet nation kan hindre krige, giver gennem en sådan udtalelse og tro udtryk for manglende forståelse af, hvad det er for kræfter, der fremkalder krige, og hvad det er for kræfter, der kan forhindre krige.

Tyskland ville utvivlsomt, dels på grund

af de indre sociale spændinger, som før eller senere måtte give sig udslag i borgerkrig eller i ydre krig, dels forført af sin egen infantile tro på fædrelandets storhed og magt, have vovet en selv nok så håbløs krig. Den nationale selvsuggestion er stor. Propagandaens magt er umådelig.

Selv vort eget lille fredelige folk må nu vogte sig for, at det ikke overvurderer vestlandenes magt og materielle ressourcer, og at det ikke på grund af en sådan overvurdering hengiver sig til en blind tro på våbenmagt, at det ikke med udgangspunkt i en sådan blind tro kaster sig ud i den store, bundløse risiko, som det jo er at melde sig til tjeneste for vestmagterne som yderste forpost i en Atlantforsvarskæde. Det er en risiko, der er så stor, som nogen risiko kan være.

Vi bør erkende den sandhed, at krig ikke kan forhindres gennem forberedelse til krig, og at oprustning hos een part ikke får den anden til at nedruste. Vi bør forstå, at den psyke, den tankegang, der klynger sig fredshåb til våbenmagt, ikke i det lange løb evner at nøjes med at bruge våbenmagten som et præventivt middel, og at krigsfarenden derfor vokser med oprustningen.

Oprustning sker under en art national selvsuggestion, under en gensidig hypnose. Det er ikke en forstærkelse af denne hypnose, der skal redde menneskene fra civilisationens selvmord, men derimod en frigørelse fra disse hypnotiske og suggestive kræfter.

Højtærede regering — ærede medlemmer af folketinget! Befri Dem dog for den hypnose, for den suggestion, som begivenhederne i Tjekkosllovakiet, verdenspressens propaganda og vestmagternes statsmænd har fået Dem ind i! Lad os løbe den formodede risiko for at vente så længe med at træffe denne for det danske folk så skæbnetunge afgørelse, at folkets mening først kan blive hørt; lad den danske folkesjæl få lov at sunde sig, lad være med at magtføre den gennem en forhastet rigsdagsbeslutning, lad alle forhold, der taler for og imod den nordatlantiske traktat, blive lagt åbent frem, lad meningene brydes i folket, og lad det så tage afgørelsen, lad det så i demokratiets og folkestyrets navn tage sin egen skæbne i sin egen hånd!

Hvidberg: Måske kan det være nyttigt, at også nogle af de såkaldte menige medlemmer tager til orde i dag, og jeg gør det så meget mere, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen har erklæret som et argument mod den handling, vi står overfor at foretage, at afgørelser af denne art ikke kan